

## Rămășag

Dragos Niculescu

---

Doar știți că-n urbea noastră sînt cel ce vinde fluturi  
și-mparte blînd norocul purtînd mănuși și frac,  
în timp ce răposatii săraci sînt luați la șuturi,  
în timp ce mic-burghezii rod la covrigi cu mac.

Mă spovedesc cînd popa nu mai visează dame,  
sparg ușa fericirii cu praf de pușcă vechi,  
parcă deprind născutul din preafrumoase mame,  
care se pierd prin lanuri de grîu perechi, perechi.

Și toate-acestea fiindcă se-ntîmplă să mai intre  
cu ciocu-n pînza lumii vreun corb sentimental,  
cu ceai de anghinare să se panseze-n vintre  
vreun decăzut de înger pe-un pat alb de spital.

Doar Dumnezeu, săracul, mai dă în cartea vieții,  
pe-aici cei sinceri umblă cu chinta mică-n băț,  
se-mpușcă raza lunii în faptul dimineții,  
din cîrciumă, nici caii de la tramvai n-au hăț.

Mai adunați în pungă polenul nemuririi,  
căci nu se știe mîine ce va mai fi și cum,  
mai dați un ban – pe cuie încă mai stau fachirii  
și-autostop mai face cîte-o fantomă-n drum.

Cînd dau și eu să fluier pocnește fericirea,  
și, înjurînd de mamă, plec ca să spăl statui,  
dar cînd ajung acolo, ce mare mi-e uimirea:  
cică e-n “fără plată”, și azi statuia nu-i.

Hei, tu, care pe pîine întinzi untura milei,  
tu, osul cel molatec al vreunui zavergiu,  
că-i roz-muștar sau galben, pe șobolanul zilei  
pune pariu, că altfel, nu ieși din iarnă viu.

(Din volumul “Duminica poemului mut”)